

[Dræbø]

stemmelse med befolkningens ønsker at styrke fremtidsmulighederne for landsbyer og mindre bysamfund, bl. a. ved at de får så stor en del af den samlede byvækst, som der overhovedet er mulighed for. For det andet, om ministeren ved godkendelsen af regionplanerne vil lægge vægt på de i dag fremførte synspunkter om bevarelse af de mindre bysamfund. Og for det tredje, om ministeren vil gå ind i et videre arbejde med mulighederne for en decentral erhvervsudvikling. Det drejer sig om samlet at understøtte en igangværende og opløftende lokal udvikling, og det vil være rart at høre ministeren bekræfte, at de bastante konklusioner, som man får ud af at læse landsplanredegørelsen, ikke er gældende.

Birgith Mogensen (CD):

Der er ingen tvivl om, at emnet for dagens forespørgselsdebat optager sindene mange steder i befolkningen. Netop lands- og regionplanlægningen har kunnet samle interesse i alle faser, hvilket bl. a. har kunnet aflæses i mødedeltagelsen om disse emner landet over. Derfor er der grund til at takke forespørgeren for, at der også bliver lejlighed til en debat her i salen. På denne måde vil det blive muligt at bedømme, om regeringens nuværende planer er i overensstemmelse med de intentioner, der i sin tid lå til grund for lovgivningen.

Hvis man som udgangspunkt for denne bedømmelse tager landsplanredegørelsen af 15. marts 1979, er der en del, der tyder på, at overensstemmelsen ikke helt er til stede. Det er tydeligt og klart, at redegørelsen er udtryk for et ønske om en form for centralisering og styring, som ikke stemmer overens med de muligheder og ønsker, som findes. Man kan ikke frigøre sig fra et indtryk af, at udarbejdelsen af redegørelsen er sket på et sted, der ligger temmelig langt fra, hvor tingene foregår.

Nu nævner ministeren i sit indlæg en række årsager til, at mange af landsbysamfundene har svært ved at overleve, og også i redegørelsen går man naturligt ind i spørgsmålet om boliger, trafik og energi. Det, der efter CDs opfattelse siges for lidt om, er erhvervslevets muligheder for at skabe arbejdspladser – naturligvis det mindre erhvervsliv. Jeg synes, der i længere tid har været en række

eksempler på, hvordan administrationen af både planlovgivning, miljølovgivning o. lign., har hindret nye initiativer og bremset udviklingen af igangværende virksomheder.

Det er udmærket med alle de kønne ord om, hvordan man af rekreative og lignende årsager ønsker de mindre landsbysamfund bevaret og måske udbygget, men for at kunne realisere et fornuftigt samspil mellem ønsker og virkelighed må der være et reelt indhold, ellers bliver der kun tale om sovebyer, om satellitter til de større byområder, og det er jo ikke lige det, der er behov for.

Der siges en del om behovet for lokalbutikker og for lokal service i det hele taget. Naturligvis er sådanne faciliteter en betingelse for, at de små samfund kan fungere. Men om den sammenblanding af privat og offentlig service, som ministeren omtaler, overhovedet er mulig at gennemføre, synes jeg nu godt man kan sætte et spørgsmålstegn ved. Det begynder at ligne de ting, vi her i tinget debatterede under postdebatten, nemlig at landpostbudene også skulle fungere som socialmedhjælpere.

Det, der vel nok har fået flest til at reagere, er den holdning, som den fremlagte begrænsning på de 5.000 indbyggere er udtryk for. Nu tager ministeren ganske vist delvis afstand herfra og siger, at dette tal udelukkende skal ses ud fra trafikale betragtninger. Men ikke engang på dette område holder betragtningerne vel helt.

Det har i det hele taget været vanskeligt at vurdere trafikmønsteret i de senere år, bl. a. fordi udefra kommende påvirkninger som f. eks. energikrisen har givet ændringer i trafikken, som ingen rigtig har kunnet forudse. Mens man således som udgangspunkt for de trafikmæssige argumenter, der altså siger mindst 5.000 indbyggere, bruger en undersøgelse fra 1975, siger man om energiforsyningen, at her er udgangspunktet 1979, for her passer en ny undersøgelse bedre ind i de samme ønsker om en form for ensretning og centralisering. Man fristes til at spørge ministeren, om redegørelsens konklusion er det første, der er udarbejdet, og derefter har man så fundet forskellige argumenter, der nok passer ind i konklusionen, men ikke har nogen særlig indbyrdes sammenhæng.

Der er allerede sagt flere ting fra nogle af de øvrige ordførere, som CD kan være enig i, så dem vil jeg ikke gentage. Derimod vil